



## **Povestea omului care nu voia să îmbătrânească și a cimpanzeului Bobiță, pentru care timpul nu exista**

Oamenii din orașul Timișoara se obișnuiseră cu Cimpanzeul Bobiță.

Se întâlneau cu el dimineața când făceau jogging sau când își duceau copiii la grădiniță, se întâlneau cu el în Parcul Civic, unde Bobiță desena frunzele colorate care cădeau din copaci până când se lăsa frigul.

Nu se mai mira nimeni de faptul că un cimpanezeu face parte din viața orașului.

Uneori, Cimpanzeul Bobiță venea și la spectacole de teatru pentru copii sau pentru oameni mari: se îmbrăca frumos, își pieptăna părul și se bucura alături de ceilalți de tot ce îi putea oferi orașul. Uneori se oprea pe o terasă din Piața Unirii și bea o cafea decofeinizată. Alteori își comanda un croissant cu unt de la maganziul acela mic și cochet de pe bulevard.

Era celebru în oraș de când îl dăuseră la televizor, pe posturile naționale.

Prima dată l-au văzut oamenii la televizor în urmă cu ceva ani, când reușise să alunge un Virusache urât din oraș, cu ajutorul unui spray obținut pe bază de frunze uscate și colorate din parc.

Apoi ajunsese încă o dată celebru când alături de fetița Sindy inventase poțiunea aceea din extras de lapte de cocos, care îi ajutase pe oamenii din Timișoara să scape de alergiile provocate de planta aceea cu nume de cântăreață de muzică pop: Ambrozia.

Oamenii din Timișoara îl iubeau pe Cimpanzeul Bobiță și se bucurau de faptul că el alesese să trăiască alături de ei, ba chiar îl ajutau. Când se apropia iarna îi dădeau haine groase și lemne de foc, când venea primăvara îi cumpărau culori și pensule. Asta pentru că lui Bobiță îi plăcea în continuare să deseneze și să picteze, în văzul lumii, cât era vara de lungă.

Într-o zi oarecare de vară Bobiță al nostru se așeză pe o băncuță din Piața Libertății să savureze o înghețată italienească pe care o primise de la un nenea care îl recunoscuse de la televizor.

Cum lingea el la înghețată fericit, apare un domn prezentabil, la costum, care se așază lângă el pe bancă și îl ia la întrebări.

- *Dar ia spune tu, Cimpanzeule Bobiță, ce vârstă ai?*
- *Adică?* răspunse Bobiță, molfăind în continuare la înghețata de fistic.
- *Adică... câți ani ai?* Întrebă domnul de sub ochelarii săi.
- *Eu nu-mi dau seama câți ani am, nenea.* Zise Bobiță. *Habar nu am.*
- *Dar cum e posibil așa ceva,* întrebă domnul.
- *Păi cu ce m-ar ajuta dacă știu câți ani am,* răspunse Bobiță.
- *Hmmm, bună întrebare,* răspunse domnul manierat pe care îl chema Ioachim.

Iar Bobiță continuă să savureze înghețata, ca și cum ar fi fost singurul lucru important de pe lumea asta, ca și cum nimic altceva nu ar fi existat.

- *Uite, continuă domnul Ioachim. Eu am auzit că tu te pricepi să faci tot felul de poțiuni magice, ba chiar ai apărut la televizor pentru talentul acesta al dumitale.*
- *Dumii, ce?* Bâjbâi Bobiță.
- *Al dumitale, al tău. Scuze, talentul acesta al tău.*
- *Eu fac doar ce am învățat la mine în junglă. Și vreau să îi ajut pe oameni să nu îi mai doară nimic și să fie fericiți.*
- *Hmmm, dar ce e fericirea asta pentru tine, domnule Cimpanzeu Bobiță?*
- *Fericirea e exact acum,* pleoscăi Bobiță înghițind ultimul hap din înghețata cea delicioasă. *Fericirea e să mânânc înghețata asta și să nu mă doară nimic.*
- *Și altceva?*
- *Altceva? Să fie și ceilalți de lângă mine fericiți. Și cam atât.* Concluzionă Bobiță.

Apoi se lăasă o liniște, care fu întreruptă de tramvaiul care traversa Piața Libertății. Vatmanul îl văzu pe Bobiță și lansă un semnal sonor care îl scutură bine pe domnul Ioachim. Bobiță, ca trezit din somn, îl salută la rândul său voios pe vatman.

***(Vatman e acea persoană care conduce un tramvai, Timișoara fiind primul oraș din Europa de Est în care a circulat tramvaiul tras de cai. Asta se întâmplă acum 150 de ani)***

- *Uite, zise Bobiță, eu sunt fericit atunci când un om mă salută. Îi răspund imediat. Adică dacă mă salută, îi răspund. Iar dacă merg la o covrigărie și cer un covrig, zic mulțumesc pe bune și sunt fericit că primesc un covrig. Asta pentru că în momentul acela îmi doresc un covrig, atât, nimic mai mult.*
- *Ei bine, vezi tu dragul meu Bobiță. La mine e puțin mai complicat. Eu am nevoie de tine ca să fiu fericit. Mai precis, am nevoie de o poțiune de asta magică, așa cum doar tu știi să faci.*
- *Da' ce, ești bolnav? Întrebă Bobiță speriat.*
- *E un fel de boală, da. Pe care toți o avem.*

În momentul acela Bobiță observă cum un nor mare acoperă tot cerul, iar în Piața Libertății se face umbră.

- *Ce boală? Întrebă Cimpanzeul Bobiță.*
- *Îmbătrânesc. Răspunse domnul Ioachim.*
- *Dar asta e ceva normal. Nu e o boală. E chiar bine și frumos că se întâmplă așa.*
- *Da, te cred. Dar eu nu mă pot împăca cu ideea asta.*  
*Și m-am gândit să te rog pe tine să faci o poțiune care să mă transforme în copil. Îți dau tot ce vrei la schimb. Îți dau toți banii mei. Și mașina mea.*

Câțiva copii jucăuși care treceau pe acolo îl observară pe Bobiță și începură să strige de bucurie, iar acesta le răspunse făcându-le cu mâna.

- *Domnule Ioachim. Din păcate nu știu să fac o astfel de poțiune. Tot ce am făcut până acum au fost niște amestecuri de frunze și de plante după niște rețete pe care le știam din țara mea, din junglă, de unde am fugit când oamenii au început să taie copacii.*  
*Nu există nici o rețetă pentru așa o poțiune, una care să te transforme înapoi în copil.*  
*Și dacă ar exista, probabil că mi-ar fi frică să o folosesc.*

Se făcu liniște dintr-o dată. Se lăsa seara și oamenii plecau rând pe rând spre casele lor. Nu se mai auzeau copiii jucăuși, iar gheretele de înghețată se închiseseră.

- *Îmi pare tare rău că nu vă pot ajuta*, continuă Bobiță.

Domnul Ioachim se ridică de pe bancă oftând ușor, își aranjă costumul și dădu să plece.

Cimpanzeul Bobiță se gândea dacă să plece acasă pe jos sau să cheme un Uber. Părea că se răcorise puțin, iar casa lui nu era foarte aproape de centru.

Dintr-o dată domnul Ioachim se întoarse către Bobiță și îi spuse.

- *Ba să știi că m-ai ajutat, dragul meu Bobiță. M-ai ajutat mai mult decât ai crede. Deci asta e secretul, așa-i? (...) Tu chiar nu știi câți ani ai. Ce ciudat. (...) Și covrigul acela. Mulțumesc Bobiță.*

Și până să apuce să îl salute, domnul cel distins dispăru.

Un nenea paznic de la Vechea Cazarmă dădea cu mătura pe lângă banca pe care cei doi avuseseră discuția. Bobiță îl întrebă dintr-o suflare:

- *Nenea paznic? Unde a dispărut domnul cel distins, îmbrăcat la costum?*
- *Care domn, Bobiță?*
- *Cel cu care am stat eu la taclale aici, pe bancă, toată ziua.*
- *Eu nu am văzut nici un domn Bobiță. Am văzut doar că ai ațipit acolo pe bancă. Ba chiar cred că ai adormit de-a binele și mormăiai ceva în somn. Vrei să te duc acasă? Că tocmai mi se schimbă tura. Termin de măturat și plec.*
- *Nu, nu. Mulțumesc nenea paznic. Cred că o să merg pe jos, să fac o plimbare.*

Într-adevăr, nimic nu e mai frumos decât o plimbare la ora serii prin Timișoara, din Piața Libertății, spre malul râului, cu luna oglindindu-se în Bega.

## Sfârșit

*(iulie-septembrie 2024)*

În memoria lui **Ioachim Miloia** (1897-1940), cărturar care a influențat cultura din Timișoara în perioada interbelică. Este înmormântat în cimitirul din strada Cosminului.

.....

*La încetarea sa din viață, în 1940, la doar 43 de ani, după o boală căreia nu i s-a găsit leac, Nicolae Iorga consemna: „Între fruntașii unei generații bănățene caut în zadar unul care să fi unit mai multe cunoștințe cu mai multă dorință de a lucra și cu un mai mare spor în opera care din fuga unei scurte vieți a putut-o întruchipa decât harnicul muncitor cultural care a fost – cât mă doare s-o spun – **Ioachim Miloia**”.*

.....

Proiectul **Unitate în diversitate Basme românești și africane (ediția a II-a)**, implementat de Asociația INTERAKT ARTS face parte din Programul cultural național „Timișoara Capitală Europeană a Culturii în anul 2023” și este finanțat prin programul Legacy Timișoara 2023, derulat de Centrul de Proiecte al Municipiului Timișoara, cu sume alocate de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Culturii.

.....

Activitățile proiectului s-au desfășurat în intervalul mai–octombrie 2024, având ca beneficiari direcți aproximativ 300 de copii din municipiul Timișoara.

.....

Partener strategic: Bis Teatru

.....

Povestea poate fi folosită la liber, în scopuri educative, cu acordul prealabil scris al entităților care au derulat proiectul (INTERAKT ARTS & Bis Teatru).

Contact: [interaktarts.2020@gmail.com](mailto:interaktarts.2020@gmail.com)

